

Arrest

nr. 216 060 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAUTERS
Gentstraat 152
9700 OUDENAARDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAUTERS die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 8 juli 2013 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 10 juli 2013 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 2 juni 2014 nam de commissaris-generaal de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij aangetekende brief van 20 maart 2018 werd verzoeker opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud, omdat een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking moet worden genomen.

1.4. Op 30 april 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 2 mei 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 10/07/2013

Overdracht CGVS: 13/09/2013

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 6 april 2018 van 9u28 tot 11u52 bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat, meester MAROY Lydie loco meester BAUTERS Janna, was gedurende de volledige duur van het onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger van Pashtoun origine, afkomstig uit het district Lalpur van de provincie Nangarhar. U leefde uw gehele leven in het dorp Zor Bazar, ook Jolagan genaamd. U ging nooit naar school maar in plaats daarvan vulde u uw tijd met spelen met vrienden en zorg dragen voor de koe en de geiten die uw familie bezat. U was ook verantwoordelijk voor het brengen van voedsel naar uw vader die als landbouwer werkte op jullie gronden in uw dorp, en naar uw broer die als kleermaker werkte in de plaatselijke bazar. Ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw broer dood teruggevonden in uw regio. Hij werd vermoord. Een aantal maanden later diende de taliban zich aan bij u thuis. Ze vroegen uw vader een van zijn zoons af te staan aan hen, om aan de jihad mee te doen. Er ontstond zich een gesprek waarbij de taliban toegaf dat zij uw broer vermoordden wegens zijn omgang met soldaten van het Afghaanse leger. Daarop weigerde uw vader zijn zoons mee te geven. Zij sloegen uw vader, waarop u zich verplicht voelde hem te verdedigen. De lijfwachten van de talibancommandant pakten u hardhandig aan en het volgende dat u weet is dat u ergens in een kelder zat. Vervolgens bleek dat u in een trainingskamp van de taliban zat. Ze wilden u opleiden tot zelfmoordterrorist. Na 21 dagen kon u ontsnappen en vluchtte u naar uw dorp. U verliet Afghanistan een week na uw vlucht uit het kamp. U deed vervolgens een jaar over uw reis van Afghanistan naar België. U kwam op 8 juli 2013 aan in België en op 10 juli 2013 diende u een asielaanvraag in. Op 14 februari 2013 nam de Commissaris-generaal een beslissing u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uw asielrelaas en recente herkomst uit Lalpur werden ongeloofwaardig bevonden, maar u kon wel degelijk aannemelijk maken oorspronkelijk afkomstig te zijn uit het district Lalpur in de provincie Nangarhar.

Op 27 juni 2017 werd u door de Correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van minderjarigen, geen volle zestien jaar oud. Bovendien werd u door de rechtbank gedurende een periode van vijf jaar ontzet uit uw rechten bedoeld in artikel 31, 1e lid van het Strafwetboek.

Op 26 februari 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsregel.

Na het persoonlijk onderhoud van 6 april 2018 maakte uw raadvrouw een aantal opmerkingen over. Ze corrigeerde twee spelfouten en haalde aan dat het persoonlijk onderhoud werd gevoerd in de Franse taal met vertaling naar het Pashtou hetgeen, volgens haar, de soms onduidelijke zinseden in de notities verklaart. Tot slot verwees ze naar attesten van opleidingen die u volgde in België en uw arbeidscontract. Uzelf legde tijdens het persoonlijk onderhoud een attest voor van een opleiding die u volgde in België via de VDAB.

B. Motivering

Op 2 juni 2014 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, §1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele rechtbank van Dendermonde van 27 juni 2017.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van acht maanden wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van minderjarigen beneden de leeftijd van zestien jaar. Bovendien werd u gedurende een periode van vijf jaar ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31, 1e lid van het Strafwetboek.

Uit de uiteenzetting van de feiten blijkt dat u zich op 3 april 2016 schuldig maakte aan aanranding van de eerbaarheid met geweld van twee minderjarigen beneden de 16 jaar. Het aanraken van borsten, billen en vagina zijn onmiskenbaar handelingen die het seksueel eergevoel schenden. De rechtbank verklaart u zonder twijfel schuldig aan het stellen van dergelijke onzedelijke handelingen. Bovendien benaderde u deze minderjarigen onverhoeds, zodat ze zich hieraan niet konden onttrekken zodat het gebruik van geweld bijgevolg vaststaat. Bij de straftoemeting houdt de rechtbank rekening met de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden (blanco strafrechtelijk verleden), de gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank die kent. De rechtbank acht een effectieve bestraffing passend en noodzakelijk en stelde in het vonnis: " De beklaagden waren in het zwembad van Dendermonde specifiek op zoek naar minderjarige meisjes die ze onder water zouden kunnen betasten. Dit wijst op machistische ingesteldheid, waarbij het lichaam van de minderjarige als object werd gebruikt om hun lusten bot te vieren. Een dergelijke ingesteldheid kan in onze moderne en geëmancipeerde maatschappij evident niet worden getolereerd. De hierna bepaalde bestraffing dringt zich op teneinde de beklaagden te doen inzien dat zij vrouwen/meisjes niet als object kunnen behandelen, en respect moeten opbrengen voor hun seksuele integriteit. De bewezen verklaarde misdrijven vertonen een objectieve ernst, te meer nu ze werden gepleegd op minderjarige meisjes, die het recht hadden om onbezorgd in het zwembad te kunnen vertoeven, en er zich niet aan dienden te verwachten dat ze door de beklaagden zouden worden betast." (vonnis van 27 juni 2017, 8e blad)

Uit de motivering en de strafmaat van het arrest van de Correctionele rechtbank te Dendermonde van 27 juni 2017 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen. Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U had op 6 april 2018 een persoonlijk onderhoud op het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbrengt kunnen een behoud van uw status niet rechtvaardigen.

Wanneer u wordt gevraagd naar de redenen waarom u meent dat uw beschermingsstatus in België zou moeten worden behouden, antwoordt u dat u altijd een vredig en kalm leven wilde. U voegt toe dat u niet betrokken wilde raken in problemen en een fout maakte. U stelde voorts dat u uw eigen land bent ontvlucht omwille van de problemen daar. U stelt omwille van deze redenen in België te willen blijven (CGVS, p. 7 en 8). Bovenstaande verklaringen over uw problemen in Afghanistan en uw uitleg dat u in België een fout maakte en niet betrokken wilde raken in problemen doen echter geen afbreuk aan het feit dat u veroordeeld bent voor ernstige feiten.

Het door u neergelegde attest van de VDAB alsook de documenten waar uw raadvrouw naar verwees (attesten van opleidingen en een arbeidscontract) kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw activiteiten in België dient u immers de geëigende procedures aan te wenden. Betreffende de bewering van uw raadvrouw dat onduidelijke zinsneden in het gehoor te wijten zijn aan het feit dat er vertaald werd van het Frans naar het Pashtu dient opgemerkt te worden dat dit slechts een blote bewering is. Het persoonlijk onderhoud werd trouwens gevoerd in het Engels/Pashtu en helemaal niet in het Frans.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, §1 dient hij een advies te vertrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er dient opgemerkt te worden dat een terugleiding naar Afghanistan mogelijk is aangezien bij uw verzoek om internationale bescherming geen geloof werd gehecht aan uw relaas. Zo werden uw persoonlijke problemen met de Taliban ongeloofwaardig bevonden. Bovendien werd uw recente herkomst uit Lalpur ongeloofwaardig bevonden bij uw verzoek om internationale bescherming zodat u het CGVS in het ongewisse laat over de plaatsen waar u hebt verbleven voor uw komst naar België. U werd hiermee geconfronteerd op het Commissariaat-generaal en u werd de kans gegeven eerlijk te zijn over de plaats waar u hebt verbleven tijdens de jaren voor uw komst naar België. U werd geconfronteerd met het feit dat u een gebrek aan medewerking toont indien u daar geen eerlijke verklaringen over aflegt en dat het in dat geval duidelijk is dat u daar geen zicht op wilt bieden. Als reactie blijft u echter bij uw verklaringen omtrent uw recente herkomst uit het district Lalpur (CGVS 06/04/2018, p.8-9). Bovendien legt u over uw familiale netwerk in Lalpur vage en bevreemdende verklaringen af. Zo is het bevreemdend dat u verklaart in Lalpur weinig tot geen contact te hebben gehad met uw familie langs vaderskant. U werd daarna geconfronteerd met het feit dat uw uitleg dat u met andere mensen van de familie in Lalpur geen zaken had en het feit dat u niet veel over hen kan zeggen, doet vermoeden dat u de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan niet in Lalpur zelf verbleef. Als reactie verklaart u dat u op dat moment nog jong was en dat niemand die mensen voorstelde aan u. Dergelijke verklaringen kunnen maar weinig overtuigen (CGVS 06/04/2018, p.11-13).

Rekening houdend met het gegeven dat u geen vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar de stad Jalalabad in Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvooien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in België een opleiding genood en werkervaring opdeed, die u in een stad als Kaboel kan gebruiken bij hervestiging (CGVS 06/04/2018, p.9-10). Men kan dus concluderen dat u over de vaardigheden beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad (of Kaboel of ander veilig gebied) te hervestigen verwijst u naar de slechte algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (CGVS, p. 14). In verband met uw vrees voor de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal zoals hierboven geargumenteerde, na grondige analyse, tot de conclusie is gekomen er momenteel in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van *"het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."*

Verzoeker stelt dat in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde wel geloof werd gehecht aan zijn herkomst uit het district Lalpuur, doch dat de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker zijn recent verblijf in de regio niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal houdt echter er echter geen rekening mee dat verzoekers kennis evenredig is met zijn jonge leeftijd op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan. Hij verwijst naar een arrest van de Raad waaruit blijkt dat rekening moet worden gehouden met het profiel van verzoeker (RvV 6 januari 2012, nr. 72 814). Hij begrijpt dan ook niet dat er twijfels bestaan over zijn herkomst, gelet op zijn leeftijd, zijn gebrek aan opleiding en zijn eerder beperkte intellectuele vermogens. Uit zijn verklaringen blijkt tevens dat verzoeker niet beschikte over televisie of radio in zijn dorp, zodat hij geen informatie kon vergaren over recente gebeurtenissen via de media. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij meer dan één jaar heeft gereisd van Afghanistan tot in België. Hij verwijst verder dat uit bovenstaande arrest van de Raad de gewichtigheid blijkt van kennis over de onmiddellijke en ruimere leefomgeving. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker hierover informatie verstrekke. Gelet op zijn beperkte scholing, het feit dat hij zijn dorp nooit verlaten heeft en het gebrek aan informatiebronnen, is het gerechtvaardigd dat verzoeker niet van alle recente gebeurtenissen op de hoogte was. Verzoeker weet niet hoe hij verder zijn verblijf in Lalpur tot zijn vertrek uit Afghanistan moet aantonen.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *"Schending van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, gekoppeld aan een schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."*

Verzoeker stelt dat uit artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus slechts kan worden ingetrokken indien er een duurzame verandering van omstandigheden is, en niet bij een tijdelijke verbetering van de verblijfssituatie. Uit de landeninformatie en de bestreden beslissing blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan niet stabiel is en dat er geen sprake is van een duurzame verandering van omstandigheden.

Verzoeker betwist tevens de beoordeling in de bestreden beslissing dat er actueel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker. Hij verwijst naar informatie van HLN.be, de UNHCR *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs for asylum-seekers from Afghanistan"* van november 2016 en het reisadvies van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en de risicoprofielen, waaronder personen die terugkeren uit een Westers land. Verzoeker meent dat ook dat hij een risico loopt op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland en omdat hij gevlucht is omwille van de taliban. De commissaris-generaal heeft hier echter geen onderzoek naar gevoerd.

Verzoeker verwijst in zijn tweede onderdeel naar informatie van het Agentschap Integratie en Inburgering waaruit volgens hem blijkt dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met zijn verankering in de samenleving, wat deze evenwel naliet te doen. Er werd geen rekening gehouden met verzoekers langdurige verblijf en integratie in België, doch dit wordt *"tegen verzoeker gebruikt om zagezegd aan te toenn dat verzoeker zich perfect zou kunnen aanpassen in Jalalabad, quod non!"*

Verzoeker benadrukt verder dat hij onterecht veroordeeld werd en dat hij *“met de feiten niets te maken had.”* Verzoeker werd tijdens de strafprocedure niet bijgestaan door een advocaat en was hierdoor niet in de mogelijkheid om al zijn rechten uit te putten, *“met alle gevolgen van dien”*. Verzoeker is er zich van bewust dat deze veroordeling vaststaat, doch hij meent dat de commissaris-generaal een afweging diende te maken tussen de verschillende belangen bij de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus, *quod non in casu*. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad inzake de proportionaliteitstoetsing (RvV 13 maart 2015, nr. 140 962). Hij meent dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus niet in overeenstemming is met het feit dat hij zijn straf heeft gekregen, dat de feiten dateren van vier jaar geleden en dat dit verzoekers eerste en enige veroordeling betreft. Hoewel hij de ernst van het misdrijf erkent, is hij van oordeel dat de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus niet in verhouding staat met het feit dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in Afghanistan.

Verzoeker meent verder dat niet aan alle voorwaarden werd voldaan om een intern vestigingsalternatief toe te passen in zijn hoofdte. Hij wijst naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines”* van november 2016 inzake de vervolging van verwoesterde terugkeerders en zijn vrees omwille van de Taliban. Verzoeker verwijst verder naar het reisadvies van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en het EASO *“Country of Origin Information Report”* van december 2017 inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker heeft aldus wel degelijk een reëel risico op ernstige schade en er bestaat geen redelijk intern vestigingsalternatief. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hij onvoldoende kennis heeft over het leven in Afghanistan en heeft hij alle Afghaanse gewoonten afgeleerd. Hij heeft niemand in Jalalabad waar hij bij terecht kan.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten toe aan het verzoekschrift:

- contract uitzendarbeid via Adecco (stuk 2);
- uittreksel uit UNHCR's *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs for asylum-seekers from Afghanistan”* van november 2016 (stuk 3).

2.2. De Raad merkt op dat bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3, van de Vreemdelingenwet en niet in toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt in zijn verzoekschrift.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :*

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”.

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)*

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”.

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19, derde lid, a), van de Richtlijn

2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoering van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt “voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze ‘Guide des procédures’ bepaalt “Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques.

Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré.”

“155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een “ernstig”, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord “misdrijf” verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord “misdrijf” alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een “ernstig misdrijf” evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als “misdrijf” worden bestempeld.” (vrije vertaling zoals aangehaald in het advies van de Raad van State, nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Parl.St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als “ernstig” (zie EASO, “Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis”, January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., § 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Voor de volledigheid merkt de Raad op dat artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgische recht van artikel 17, eerste lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU. De inhoud en structuur van dit artikel, dat voorziet in de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus is, volgens de wil van de Uniewetgever, *mutatis mutandis* vergelijkbaar met artikel 12, tweede lid, b), van dezelfde Richtlijn, dat voorziet in de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en in wezen overeenkomt met artikel 1, F), b) van het Vluchtelingenverdrag. De werkingssfeer van artikel 17, eerste lid, b), van Richtlijn 2011/95/EU is echter breder dan artikel 1, F), b) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 12, tweede lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, gezien de uitsluitingsgrond betrekking heeft op meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in de geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf.

Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, punten 43-47 en 51).

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 juni 2017 door de Correctionele rechtbank te Dendermonde bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op minderjarigen jonger dan 16 jaar (Landeninformatie, stuk 33, nr. 4).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift erop wijst dat hij bij verstek en onterecht werd veroordeeld zonder bijstand van een advocaat tijdens de strafprocedure en niet in de mogelijkheid was om zijn rechten uit te oefenen, benadrukt de Raad dat verzoeker geen beroep heeft aangetekend tegen het vonnis van de Correctionele rechtbank, zodat dit in kracht van gewijsde is gegaan. Verzoeker geeft zelf aan dat *"hij op heden niets meer kan veranderen aan deze veroordeling"*. De Raad is dan ook gebonden door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat die blijkt uit het arrest. Verzoeker werd zonder twijfel schuldig bevonden aan de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op minderjarigen jonger dan zestien jaar en werd hiervoor bestraft met een gevangenisstraf van acht maanden. Het vonnis benadrukt hierbij de ernst van deze feiten: *"De beklaagden waren in het zwembad van Dendermonde specifiek op zoek naar minderjarige meisjes die ze onder water zouden kunnen betasten. Dit wijst op machistische ingesteldheid, waarbij het lichaam van de minderjarige als object werd gebruikt om hun lusten bot te vieren. Een dergelijke ingesteldheid kan in onze moderne en geëmancipeerde maatschappij evident niet worden getolereerd. De hierna bepaalde bestraffing dringt zich op teneinde de beklaagden te doen inzien dat zij vrouwen/meisjes niet als object kunnen behandelen, en respect moeten opbrengen voor hun seksuele integriteit."*

De bewezen verklaarde misdrijven vertonen een objectieve ernst, te meer nu ze werden gepleegd op minderjarige meisjes, die het recht hadden om onbezorgd in het zwembad te kunnen vertoeven, en er zich niet aan dienden te verwachten dat ze door de beklaagden zouden worden betast." Verzoeker geeft zelf in zijn verzoekschrift aan dat hij de ernst van het hem ten laste gelegde misdrijf kent. Waar verzoeker evenwel wijst op (i) zijn integratie in België, (ii) het feit dat hij reeds bestraft werd voor deze daden, (iii) het feit dat deze feiten dateren van vier jaar geleden en dat dit (iv) zijn eerste en enige veroordeling is, merkt de Raad op dat deze elementen niet worden betwist. De Raad is echter van oordeel dat deze elementen en zijn verklaringen geen afbreuk doen aan het oordeel in het vonnis van 27 juni 2017. In dit vonnis werd bovendien gesteld als volgt: *"De tweede beklaagde [verzoeker] is bijna 20 jaar oud. Ook hij heeft een blanco strafrechtelijk verleden in ons land, doch dit is evenmin een verdienste, gelet op zijn recent verblijf"*.

De door verzoeker aangehaald elementen zijn onvoldoende zwaarwichtig om een ander licht te werpen op de ernst van de door hem gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld is. De door verzoeker in het kader van de procedure en in zijn verzoekschrift neergelegde arbeidscontracten (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 32, nr. 5; verzoekschrift, stuk 3) kunnen dan ook geen ander licht werpen op deze beoordeling.

De Raad is aldus van oordeel dat verzoekers handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Gelet op de aard van het misdrijf (de aanranding van de eerbaarheid van minderjarigen), de straftoemeting (een effectieve gevangenisstraf van acht maanden) en de werkelijke schade (de schending van het recht op seksuele integriteit van minderjarigen) dient het door verzoeker gepleegde misdrijf dan ook te worden gekwalificeerd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststelling volstaat om, op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 2 juli 2014 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker meermaals verwijst naar het proportionaliteitsbeginsel en hierbij uiteenzet dat de aard en de ernst van het misdrijf dient afgewogen te worden tegen zijn verzoek om internationale bescherming en de risico's tegenover zijn land van herkomst, herhaalt de Raad dat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., § 109). Het komt de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem al dan niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dan wel overeenkomstig artikelen 55/2 of 55/4 hiervan uit te sluiten. Hierboven werd reeds geoordeeld dat verzoekers handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

De door verzoeker geciteerde informatie van het Agentschap Integratie en Inburgering is dan ook niet dienstig, gezien deze verwijst naar de voorwaarden tot beëindiging van het verblijfsrecht ten gevolge van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, doch geen betrekking heeft op de beoordeling of verzoeker voldoet aan de voorwaarden om hem internationale bescherming toe te kennen.

In zoverre verzoeker nieuwe elementen aanvoert die een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde kunnen rechtvaardigen, zijnde het feit dat hij vervolging vreest omwille van zijn verwestering, merkt de Raad op dat hij deze vrees laattijdig en pas bij het indienen van zijn verzoekschrift inroept en dat hij deze vrees niet *in concreto* aantoonst in zijn verzoekschrift. De door verzoeker bijgevoegde UNHCR "Guidelines" doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, daar verzoeker definitief werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet.

2.4. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3 van diezelfde wet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1°, geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing adviseerde als volgt:

"Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, §1 dient hij een advies te vertrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er dient opgemerkt te worden dat een terugleiding naar Afghanistan mogelijk is aangezien bij uw verzoek om internationale bescherming geen geloof werd gehecht aan uw relaas. Zo werden uw persoonlijke problemen met de Taliban ongeloofwaardig bevonden.

Bovendien werd uw recente herkomst uit Lalpur ongeloofwaardig bevonden bij uw verzoek om internationale bescherming zodat u het CGVS in het ongewisse laat over de plaatsen waar u hebt verbleven voor uw komst naar België. U werd hiermee geconfronteerd op het Commissariaat-generaal en u werd de kans gegeven eerlijk te zijn over de plaats waar u hebt verbleven tijdens de jaren voor uw komst naar België. U werd geconfronteerd met het feit dat u een gebrek aan medewerking toont indien u daar geen eerlijke verklaringen over aflegt en dat het in dat geval duidelijk is dat u daar geen zicht op wilt bieden. Als reactie blijft u echter bij uw verklaringen omtrent uw recente herkomst uit het district Lalpur (CGVS 06/04/2018, p.8-9). Bovendien legt u over uw familiale netwerk in Lalpur vage en bevreemdende verklaringen af. Zo is het bevreemdend dat u verklaart in Lalpur weinig tot geen contact te hebben gehad met uw familie langs vaderskant. U werd daarna geconfronteerd met het feit dat uw uitleg dat u met andere mensen van de familie in Lalpur geen zaken had en het feit dat u niet veel over hen kan zeggen, doet vermoeden dat u de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan niet in Lalpur zelf verbleef. Als reactie verklaart u dat u op dat moment nog jong was en dat niemand die mensen voorstelde aan u. Dergelijke verklaringen kunnen maar weinig overtuigen (CGVS 06/04/2018, p.11-13).

Rekening houdend met het gegeven dat u geen vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar de stad Jalalabad in Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in België een opleiding genood en werkervaring opdeed, die u in een stad als Kaboel kan gebruiken bij hervestiging (CGVS 06/04/2018, p.9-10). Men kan dus concluderen dat u over de vaardigheden beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad (of Kaboel of ander veilig gebied) te hervestigen verwijst u naar de slechte algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (CGVS, p. 14). In verband met uw vrees voor de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal zoals hierboven geargumenteed, na grondige analyse, tot de conclusie is gekomen er momenteel in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.”

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet.

Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). De argumentatie in het verzoekschrift omtrent de geloofwaardigheid van zijn recent verblijf in Lalpuur, een reëel risico op ernstige schade gelet op de veiligheidssituatie in Afghanistan en over het al dan niet voorhanden zijn van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in Jalalabad in geval van een terugkeer naar Afghanistan is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP